

Το λιβάνι της Λειτουργίας (Αληθινή ιστορία)

[/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη](#)

Γιάννη Πρόφη

Λαογράφου-συγγραφέα

Εκείνο το ανοιξιιάτικο πρωινό η θεία Κούλα ξύπνησε με τα κοκόρια κι άρχισε να ετοιμάζεται για τη λειτουργία που θα έκανε μαζί με τη μητέρα της, τη γιαγιά Χρυσούλα, στο ξωκλήσι της Παναγίας του Σκουπέρη. Είχανε από μέρες κανονίσει με τον παπά-Δημήτρη τη μέρα και την ώρα της λειτουργίας, μέρα καθημερινή. Αυτός θα πήγαινε στο ξωκλήσι με το γαϊδούρι του, αυτές ποδαρόδρομο. Μάνα και κόρη είχανε από τότε συνεννοηθεί ποια από τα χρειαζούμενα της λειτουργίας θα έπαιρνε μαζί της η καθεμιά: Η μάνα θα έπαιρνε το μπουκάλι με το γλυκό κρασί για τη θεία κοινωνία, το λάδι και το πρόσφορο. Η κόρη τα κεριά, τα λουμίνια, τα σπίρτα, το λιβάνι, τα καρβουνάκια κι ένα κλωνάρι βασιλικό. Κι από το προηγούμενο βράδυ ετοίμασε η καθεμιά στο σπίτι της τα πράματα που έπρεπε να πάρει μαζί της, ώστε αύριο το πρωί να τα είχε έτοιμα. Η θεία Κούλα ετοίμασε τα κεριά από «ντίλα», όπως έλεγαν τη κερήθρα, και τ' άλλα πράματα που είχανε συμφωνήσει, τα έβαλε στο ταγάρι κι έπεσε νωρίς να κοιμηθεί.

Το πρωί ξύπνησε πριν καλά - καλά ξημερώσει, πλύθηκε, έκανε το σταυρό της και φόρεσε ρούχα καθαρά. Πήρε στο χέρι της το ταγαράκι με τα πράματα της λειτουργίας και ξεκίνησε για το σπίτι της γιαγιάς. Το σπίτι της μητέρας της δεν ήταν μακριά, σ' ένα λεφτό έφτασε. Η γιαγιά την περίμενε. «Καλημέρα, μητέρα», «καλημέρα, Κούλα μου». Άρχισε τις ερωτήσεις η γιαγιά: «Πήρες τα κεριά;» «Πήρα». «Πήρες λουμίνια;» «Πήρα». «Πήρες σπίρτα;» «Πήρα». «Πήρες λιβάνι;» «Λιβάνι; Αχ, όχι, δεν πήρα... Τ' ήταν αυτό που έπαθα; Και δεν έχω καθόλου στο σπίτι μου. Έλεγα να πήγαινα χτες το απόγεμα ν' αγοράζα, αλλά το ξέχασα εντελώς... Μήπως έχεις εσύ;» «Ούτε κι εγώ έχω, μου έχει τελειώσει... Τι θα

κάνουμε τώρα; Πώς θα γίνει η λειτουργία χωρίς λιβάνι;», είπε η γιαγιά. Μάνα και κόρη μείνανε για λίγο αμίλητες και στεναχωρημένες. «Είναι και που θ' αργήσουνε ν' ανοίξουνε τα μαγαζιά για να πήγαινα ν' αγοράσω τώρα, απάντησε η θεία Κούλα και συνέχισε: Κι ο παπάς δε θα μας περιμένει. Άμα αργήσουμε, θα φύγει». Η γιαγιά σκέφτηκε λίγο και είπε: «Πήγαινε ξανά στο σπίτι σου και ψάξε καλά μήπως σου βρίσκεται πουθενά λίγο λιβάνι. Κι άμα δε βρεις, κοίταξε μήπως έχει ξυπνήσει καμιά γειτόνισσα, να της ζητήσεις». Έτρεξε η θεία Κούλα στο σπίτι της, όπως της είπε η γιαγιά. Άνοιξε συρτάρια, άνοιξε κουτιά, άνοιξε ντουλάπια, αλλά λιβάνι πουθενά. Ούτε για δείγμα. Με άδεια χέρια πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Βγαίνοντας από το σπίτι, κοίταζε στις γειτονικές αυλές, μήπως έβλεπε κάποια γειτόνισσα που είχε ξυπνήσει, για να της ζήτηγε

λιβάνι. Τίποτα. Όλες κοιμόντουσαν. Τέτοια ώρα άλλες φορές όλο και κάποια φαινότανε στην αυλή ή έξω στο δρόμο που σκούπιζε με το θυμάρι το μέρος μπροστά από την αυλόπορτά της. Σήμερα καμιά, λες και το 'καναν επίτηδες. Αλλά δεν ήτανε και σωστό να πάει να χτυπήσει ξένη πόρτα από τα χαράματα.

Με βαριά καρδιά συνέχισε τον δρόμο για το σπίτι της γιαγιάς. Της ερχόταν να βάλει τα κλάματα από τη σταναχώρια και βάδιζε με το κεφάλι σκυφτό. Όμως, όταν έφτασε στην αυλόπορτά της, μια πιθαμή μπροστά από το κατώφλι, είδε πάνω στο χώμα, ανάμεσα σε μερικά χαλικάκια, ένα τοσοδά μικρόπραματάκι, που δεν έμοιαζε με πέτρα, αλλά μάλλον κάτι άλλο ήτανε. Η θεία Κούλα παραξενεύτηκε και σταμάτησε για λίγο για να δει τι ήταν αυτό το πράμα. Με την άκρη του παπουτσιού της το μετακίνησε λίγους πόντους πιο πέρα. Αυτό κύλισε και τότε είδε καθαρά ότι ήταν ένα πολύ μικρό χωνάκι από φτηνό μπεζ χαρτί, μάλλον ήταν από κομμάτι παλιάς χαρτοσακούλας. Το απάνω μέρος του χωνιού ήταν γυρισμένο και πιεσμένο, ώστε μα μη χυνόταν το περιεχόμενό του. Στο μυαλό της θείας Κούλας πέρασε τότε σαν αστραπή η ιδέα και η ελπίδα πως μέσα σ' αυτό το μικρό χωνάκι κρυβόταν αυτό που με λαχτάρα αναζητούσε: Το λιβάνι. Έσκυψε γρήγορα και το πήρε στα χέρια της. Άνοιξε τις γυρισμένες άκρες του και τι να δει: Το χωνάκι ήταν γεμάτο με μικρούς κόκκους όπως του λιβανιού ή της χιώτικης μαστίχας. Με τρεμάμενα χέρια το έφερε τώρα στη μύτη της για να μυρίσει το περιεχόμενό του. Ένα άρωμα μοσχολίβανου πλημμύρισε τα σωθικά της. Δάκρυσε τώρα η θεία Κούλα. Γύρισε τα μάτια της στον ουρανό, έκανε τον σταυρό της και είπε: «Σ' ευχαριστώ, Παναγία μου, που μου έβγαλες αυτή τη σταναχώρια».

Όταν μπήκε στην αυλή, η γιαγιά την περίμενε. «Βρήκες λιβάνι, μόνι Κούλα;» τη ρώτησε με αγωνία. «Βρήκα, αλλά από θάμα το βρήκα», απάντησε εκείνη, δείχνοντάς της το χωνάκι. «Δηλαδή τι θάμα;», ξαναρώτησε η γιαγιά. «Να το βρήκα πεταμένο χάμω, έξω από την αυλόπορτά σου». Η γιαγιά δεν την πίστεψε:

«Αλήθεια λες; Μήπως το είχες φέρει εσύ και σου έπεσε από το ταγάρι την ώρα που ερχόσουν;» Όχι, καλέ μητέρα, αφού σου είπα ότι χτες ξέχασα εντελώς να πάω ν' αγοράσω. Και στο σπίτι που πήγα προηγουμένως δε βρήκα ούτε ένα κόκκο». «Και τότες ποιος λες να έβαλε το λιβάνι απ' έξω από την αυλόπορτα;», ρώτησε η γιαγιά. Η θεία Κούλα ύψωσε τα δυο της χέρια, κοίταξε ψηλά και είπε: «Η Παναγία... Αυτή μας το 'φερε... Ποιος άλλος;» Η γιαγιά πήρε τώρα στο χέρι της το χωνάκι και το μύρισε. «Ναι, λιβάνι είναι, μοσχολίβανο... Και μυρίζει πολύ ωραία», είπε στην κόρη της και μονολόγησε: «Καλά λες... Η Παναγία μάς το 'φερε». Έκανε κι αυτή τον σταυρό της με ανακούφιση. «Εμπρός, πάμε τώρα στην εκκλησία, γιατί αργήσαμε», είπε στο τέλος.

Οι δυο γυναίκες πιάστηκαν αγκαζέ και ξεκίνησαν για το ξωκλήσι, την ώρα που η ανατολή ρόδιζε από το φως του ήλιου. Στο δρόμο δεν αντάλλαξαν ούτε μια κουβέντα. Είχανε στο μυαλό τους αυτό που τους συνέβη εκείνο το πρωινό. Και τα πρόσωπά τους φωτίζονταν από ένα μικρό χαμόγελο. Όσο για το θάμα, δεν το είπανε ούτε του παπά... Το διηγήθηκε μετά από μερικά χρόνια η ίδια η θεία Κούλα. Και συμπλήρωσε με αποπλιστική πεποίθηση: «Δε μου το βγάζεις από το μυαλό ότι αυτό που μου συνέβη τότε ήτανε θάμα».

Πηγή: enromiosini.gr